

Miškas

~~Ar buvo tokie žemės?~~

85.11.15.

Miškai, jūs miškai, - 5

Genybut, motinų tyg vandelin's erat didžiulis. 10

Pažvelgus į jus vien tikrai, 8

Is džiaugsmo jau norisi verstis vien kūlėmis. 12

Bet ne uodu tik manai džiaugtis, kurio gi perėjo. 14

Pažūrėliut tikrai, tarp eglėčių is šilumos 13

Lindinmes po medžių lėles is valgio sau kupa! 11

Ten itai, zvilnis sumuškelejo tarp drebulės lapų, 14

O ten kuris išlindo is urvo, 10

Na, kas, kuris uelso nemato. 9

Aukai, bebres, jau naujiz beriz beugnauzia, - 12

In kas gi tai? Ogi pelėda tykiai joki pūdėčių maudžia. 17

Pažūrėliut! Drūgeliai! Kiek ju daug prae gelėčių uimimulo. 17

Rommelis, dobilai is varpelėčių uvo genybutis kurmėniz 18+

is bitėz uimimulo. 6

O kiek medėz cionai - uoniai, pušų, eglėtes, berzeliai. 16

Bumt! Tik breukė kankorėzėz, lindinmai slama ka-

peliai. 15

Gerė miške, kas be pene kupa! 10

4/5

Gr holis grozis kenci, kasl uap neryn. 12

1. Kaip ois uprantu laimę.
2. Namis įvairias.

Kaip aš uprantu laimę

Glad tas, kuris maito dabar šis pasaulis, nemusketis, todėl staiga kilo į galvą man tokiuos mintis, oš turu peraklyti, jog sėdėiu iš vytelis uprintame upamėjame kreide, medidilio naminišo namelio kambaryje, toliame senume, jog šis dar muretas iš traktų. Sėdėiu toli, uostabų, tamsai mėlyno, šalta, žiemos vėjų, kasl dabar begeri būti tinkai laime, tame peraulio kambelyje, kuriam dar uentiena dūdeli, naudoni fabrikus kaminais vietoj, žalių, mėlynu miegu apmigtų uglių.

Tūnu pro langelį į miegą, kuris yra labai arti, nes per dūvelį ^{nuo} margo ligi namo palangis - iš dabar uuprintai gražiai žiba - namo, tai ragando miegelis... Namie apime keistas jausmas, manie uirada apima keistas jausmas, kai perka man kas liandies perakly, dūra dar šiuome renovisiuame namelyje... Ir ois jausmas mažuo paneus į laimę. Ne, ne, tai ne laime. Tai keistas, pasaktingo, klydas. Gal - būt tai... nežinau kas. Na, bet kaip gali būt mūstai namis, kai girdi liekurškas paneus apie raganes iš velnius, uykstulius. Bet laime - tai vūri kas tuks. Laimie būna, kai po mūmos be atlovejio narvės atkina relumediuis, iš gelime nam namiai staityti kungų, laime - kai išlorenta purvūnis miegas, usprogsta purvūji žiedai, žiogų mūmū, uirpinime palvūpa ciobneliai, geltonai, naudoni panjuosia medžiai... Bet laime - kai tuve uprinta ne tik medžiai, ois žuovės, laime - kai

